

1

☞ ดเวย์น ไมเคิลส์นั่งอยู่แถวที่สองในห้องบรรยายพลางจ้องมองศาสตราจารย์ด้วยหวังว่าจะมีอะไรน่าสนใจ ทว่าเปลือกตาเริ่มหนักอึ้ง ชมับแต่นตบ ๆ เป็นจังหวะเดียวกับหัวใจ ลึนรับรสชาติเหมือนมีอะไรเน่าตายในปาก วันนี้เขาเข้าเรียนช้าและพบว่านักศึกษาที่นั่งกันเต็มห้องแล้ว เหลือที่ว่างที่เดียวคือตรงกลางแถวสอง ตรงกับแท่นบรรยายพอดี

เยี่ยม

ดเวย์นเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า และเลือกเรียนวิศวกรรมคัตติ้งเกี่ยวกับแนวคิดของนักมนุษยนิยมด้วยเหตุผลเดียวกับพวกรุ่นพี่ที่สืบทอดกันมาตลอดสามสิบปี เพราะมันผ่านง่าย ทุกคนสอบผ่านโดยแทบไม่ต้องอ่านหนังสือ ศาสตราจารย์เมย์ฮิวผู้แก่หง่อมจะบรรยายไปเรื่อย ๆ รวมนักสะกดจิต ไม่ค่อยเงยหน้าขึ้นมาจากเอกสารการสอนที่ทำไว้ตั้งแต่สี่สิบปีก่อน น้ำเสียงก็ชวนง่วง แกรมไม่เคยเปลี่ยนข้อสอบเลย ลำเนาข้อสอบถูกส่งต่อไปทั่วหอพักของดเวย์น แต่หอมนี้ไซค์ร้ายเมื่อศาสตราจารย์ชื่อดังอย่าง ดร.ทอร์เรนซ์ แฮมิลตันมาสอนแทน เหล่านักศึกษาต่างเข้าไปรวมล้อมเขาอย่างกับเจอนักร้องตั้ง

ชายหนุ่มรู้สึกเบื่อหน่ายขณะขยับตัวบนเก้าอี้เย็นเฉียบ พอมองไปรอบตัวก็เห็นนักศึกษาชั้นปีสูงกำลังจดเลกเชอร์ บางคนเปิดเครื่องบันทึกเสียง ดูตั้งใจออกตั้งใจกันมากทีเดียว ถือเป็นครั้งแรกที่การเรียนการสอนวิชานี้มีประสิทธิภาพเต็มที่

เหลือเชื่อจริง ๆ

ดเวย์นยังมีเวลาอีกหนึ่งสัปดาห์ถ้าอยากดรอปวิชานี้ แต่เขาต้องเก็บหน่วยกิตและหวังว่าแฮมิลตันจะให้เกรดไม่ยากมาก พวกนักศึกษาคงไม่ตื่นมาเรียนตอนเช้าวันเสาร์หรือทราบดีกว่าจะได้เกรดไม่ดี จริงไหม

เขาควรกระตุ้นตัวเองให้ตื่นสักหน่อย

แฮมิลตันดูเหมือนสิ่งที่ไม่ดีที่มีขนสีเทาเพราะสวมสูทสีเทาเข้มมีสไตล์ ผมหวีเป๋ไปด้านหลัง เขาเดินวนไปมาขณะบรรยายด้วยเสียงทุ้มต่ำตืดลำเนียงแปลก ๆ แนนอนว่าไม่ใช่คนนิวออร์ลีอันส์ คนอเมริกัน หรือคนอังกฤษ ส่วนผู้ช่วยสอนที่นั่งอยู่ด้านหลังศาสตราจารย์ก็จดบันทึกอย่างตั้งใจ

“เออละ” แฮมิลตันว่า “วันนี้เราจะมาศึกษาเดอะ เวสต์ แลนด์ของอีเลียตกัน บทกวีในศตวรรษที่ยี่สิบที่สร้างทั้งความรู้สึกแปลกแยกและอ้างว้างเป็นหนึ่งในบทกวีชิ้นเอกเท่าที่เคยมีมา”

เดอะ เวสต์ แลนด์ ดเวย์นจำได้ ตั้งชื่อเจ๋งดี แต่เขาไม่เคยคิดจะอ่านทำไมต้องอ่านล่ะ มันเป็นบทกวีไม่ใช่นิยายสักหน่อย แค่อ่านตอนเรียนก็พอ

เขาหยิบหนังสือของที. เอส. อีเลียตขึ้นมา ไม่ได้ชื่อเองหรอก อาศัยยืมเพื่อนเอา เขาไม่จำเป็นต้องเสียเงินให้กับสิ่งที่ไม่ได้สนใจจริงจัง เมื่อเปิดหน้าปกก็เจอรูปภาพของผู้ประพันธ์ อีเลียตสวมแว่นตาเลนส์เล็กทรงคนแก่ ทั้งยังเม้มปากเหมือนโดนด้ามไม้กวาดแหย่กัน ดเวย์นหัวเราะแล้วเปิดหน้าถัดไป เวสต์ แลนด์ เวสต์ แลนด์ อยู่หน้าไหน

ให้ตายสิ มันไม่ใช่บทกวีตลกขบขันอะไรทำนองนั้นเลย เขาเปิดอ่านไปเรื่อย ๆ ด้วยความตั้งใจ

“วรรณกรรมของบทกวีโด่งดังมาก ใคร ๆ ก็รู้จัก แต่เมื่อปี 1922 ตอนที่ผู้คนได้อ่านมันเป็นครั้งแรกในนิตยสารเดอะ ไดอัลทุกคนต่างตกใจ สำหรับพวกเขาไม่ใช่บทกวี แทบจะฉีกกฎการแต่งกลอนในยุคนั้นก็ว่าได้ ใครจะมีความคิดหม่นหมองขนาดนั้นกัน แต่จริง ๆ แล้วยังมีผลงานของเจฟฟรีย์ ซอเซอร์ด้วย บทกวีวรรณกรรมของเขาซ่อนนัยขมขื่นยิ่งกว่าชะอีก กลับมาที่อีเลียต ลองอ่านดูสิแล้วจะเห็นภาพ ไลแลคผลิบานในดินแดนแห่งความตาย รากอันเน่าหอน หิมะที่ลื่นไหล ไม่มีบทกวีไหนในโลกบรรยายถึงฤดูใบไม้ผลิแบบนี้”

ดเวย์นเปิดไปจนถึงหน้าสุดท้าย ให้ตายเถอะ ยาวตั้งสี่ร้อยกว่าบรรทัด
เซียวเหวอ

“จุดน่าสนใจคือในวรรคที่สองอีเลียตกล่าวถึงดอกไลแลคแทนดอกบ๊อบบี้
ซึ่งเป็นที่นิยมกันในสมัยนั้น สืบเนื่องจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่งมีทหารเสียชีวิต
ในสมรภูมิจำนวนมาก แล้วก็เกิดปรากฏการณ์ธรรมชาติน่าพิศวง ดอกบ๊อบบี้
ขึ้นกระจายทั่วบริเวณหลุมศพของทหารเหล่านั้น มันเลยกลายเป็นสัญลักษณ์
ของทหารผ่านศึก แต่ต่างกันตามตรง ดอกบ๊อบบี้ที่มีฤทธิ์เหมือนยานอนหลับนั้น
ดูจะเหมาะกับอีเลียตมากกว่า แล้วทำไมเขาถึงเลือกดอกไลแลค เอาละ มาดู
กันว่าอีเลียตพยายามจะสื่ออะไร เป็นไปได้ว่าอาจเกี่ยวข้องกับบทกวีของวอลต์
วิตแมน *ยามไลแลคยังบานสะพรั่งอยู่ที่ประตูสวน*”

นี่มันฝันร้ายชัด ๆ เขาไม่เข้าใจที่ศาสตราจารย์พูดสักคำ มีคนเขียน
กลอนเกี่ยวกับดินแดนว่างเปล่าเป็นร้อย ๆ บรรทัดด้วยเหวอ พูดถึงความ
ว่างเปล่าเนี่ยนะ ดเวย์นรู้สึกเหมือนในหัวมีแต่ซีลี้อย ก็สมควรแล้วเพราะ
เมื่อคืนเขาตีมอดก้าจนถึงตีสี่

พลันทุกคนก็เงยเสียงรวมทั้งแฮมิลตัน ดเวย์นเหลือบมองศาสตราจารย์
และเห็นอีกฝ่ายยื่นนิ้วพร้อมทำหน้าแปลก ๆ ไม่ว่าจะเคยดูดีมีสง่าแค่ไหน แต่
ตอนนี้เขากลับดูวิตกกังวลชอบกล ก่อนจะค่อย ๆ หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับ
หน้าผากแล้วบรรจงพับเก็บใส่กระเป๋าเสื้อ จากนั้นก็กระแอม

“ขอโทษซี” แฮมิลตันหยิบแก้วน้ำบนแท่นบรรยายมาจิบ “ที่นั่นมาดูจังหวะ
ในกลอนบทแรกของอีเลียตกัน เขาไม่ได้ยึดติดกับรูปแบบเดิม ๆ ดูการเน้น
คำกริยาอย่างคำว่า *สืบทพันธุ์ ผสมผสาน บั่นป่วน* มันเหมือนจังหวะตีกลองที่
บ่งบอกว่ากำลังจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้น สร้างความกระวนกระวายให้คนอ่าน คล้าย
เตือนเราว่าใจความในบทกลอนนี้ไม่น่าพิสมัยแน่นอน”

ดเวย์นเลิกสงสัยว่าทำไมศาสตราจารย์หยุดพูด แม้หน้าอีกฝ่ายจะยังดู
ซีด ๆ แต่ดีขึ้นกว่าเมื่อกี้มาก

เขากลับมาสนใจหนังสือตรงหน้า รีบอ่านผ่าน ๆ เพื่อให้เข้าใจเนื้อหา
แล้วเหลือบมองชื่อเรื่อง ก่อนไล่สายตาลงมาที่บทกวี

นี่มันบ้าอะไรกัน นัม ซิบิลลัม กวีเต็ม...ไม่ใช่ภาษาอังกฤษแน่ แล้วไหนจะตัวอักษรที่ยกย่องที่ไม่ใช่อักษรทั่วไปตรงกลางบนนั้นอีก เมื่ออ่านเชิงอรรถท้ายหน้าจึงรู้ว่าวรรณคดีแรกเป็นภาษาละติน วรรณคดีต่อมาคือภาษากรีก และวรรณคดีสุดท้าย...อิล มิกลืออร์ ฟับโบรคือภาษาอิตาลี เป็นคำยกย่องเอเชรา พาวด์ กวีชาวอเมริกันผู้ช่วยเรียบเรียงบทกวีให้อีเลียต

ขนาดยังไม่เข้าเรื่องก็มีทั้งภาษาละติน กรีก และอิตาลี ไม่อยากคิดว่าจะมีภาษาแปลก ๆ อะไรโผล่มาอีก อักษรภาพของอียิปต์โบราณเลยใหม่ ฝันร้ายชัด ๆ

เขาอ่านหน้าแรกต่อด้วยหน้าสอง ข้าจักสำแดงความน่าสะพรึงกลัวด้วยฝูงนเพียงหยิบมือเดียว วรรณคดีเป็นภาษาอังกฤษ แต่มันหมายความว่ายังไงกัน แล้วก็อ่านวรรณคดีต่อไป ฟริช เวท แดร์ วินด์ (ยามสายลมรำเพย) ภาษาเยอรมันชั้นแรก

ดเวย์นปิดหนังสือพร้อมกับรู้สึกคลื่นไส้ แค่นสามสิบบรรทัดเจอไปตั้งห้าภาษา เขาเป็นว่าสิ่งแรกที่เขาจะทำในวันพรุ่งนี้คือไปตรอบเรียนวิชานี้ซะ

เขาเอนหลังพิงพนัก ขมับเต้นตุบ ๆ ไม่แน่ใจว่าจะทนฟังต่อไปอีกสี่สิบนาทีได้ไหม ถ้านั่งอยู่หลังห้องคงแอบออกไปได้โดยไม่มีใครเห็น...

แอสมีลตันยังพูดต่อ “เอาละ มาที่เรื่องการวิเคราะห์...”

จู่ ๆ เจ้าตัวก็ชะงัก

“ขอโทษที” สีหน้าศาสตราจารย์เปลี่ยนไปอีกครั้ง ดูเหมือนสับสน กังวล ไม่สิ *หวาดกลัว* ต่างหาก

ดเวย์นยึดหลังตรง รู้สึกสนใจขึ้นมา

แอสมีลตันหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาอีกครั้งแต่ทำหล่นพื้นซะก่อน เขาเริ่มมองไปรอบ ๆ อย่างหวาดระแวง มือข้างหนึ่งปิดป้ายเหมือนใส่แมลงวัน อีกมือคลำเปะปะทั่วใบหน้า นิ้วสี่นิ้วรีกแตะตามริมฝีปาก ตา จมูก และเส้นผม จากนั้นทำท่าปิดอีกครั้ง

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ ผู้ช่วยสอนวางปากกา สีหน้าเป็นกังวล เกิดอะไรขึ้น ดเวย์นสงสัย หัวใจวายชั้นแรก

แฮมิลตันก้าวสั้น ๆ ไปข้างหน้าจนชนแท่นบรรยาย ตอนนี้มีมือสองข้าง
เลื่อนเกาะกุ่มไบหน้าพลาตังตั้งอย่างรุนแรง ก่อนจะตั้งริมฝีปากล่างลงแล้วตี
ตัวเองเบา ๆ สองสามที

ศาสตราจารย์หยุดมือและถาม “หน้าผมเป็นอะไรหรือเปล่า”

ทุกคนเงยบกริบ

แฮมิลตันเริ่มผ่อนคลาย หายใจเข้าออกเนิบช้า ในที่สุดก็กลับมาเป็น
ปกติ เขาระแอมเล็กน้อย

“เออะ...”

ดเวย์นเห็นมือข้างหนึ่งของเขาระตุกสั้นอีกหน แฮมิลตันยกมันขึ้นมา
กุ่มไบหน้าและจิกลงบนผิวหนัง

ซักจะแปลกเกินไปแล้ว

“ผม...” ศาสตราจารย์พยายามจะพูด แต่มีอย่างที่ไม่หยุดกระตุก ริมฝีปาก
อ้าแล้วหุบลง ไม่ได้เปล่งเสียงอะไรทั้งสิ้น เขาก้าวเดินเหมือนหุ่นยนต์ก่อนชน
กับแท่นบรรยายอีกครั้ง

“พวกนี้มันตัวอะไร” เขาถามเสียงสั้น

ให้ตายสิ ตอนนี้มีแฮมิลตันตั้งหน้าตัวเองแล้ว หนึ่งตายีตออกจนน่ากลัว
มือสองข้างตะกุกไบหน้าทั้งรอยแผลเป็นทางยาวบนแก้ม

ทุกคนเริ่มกระสับกระส่าย

“มีอะไรหรือครับ ศาสตราจารย์” ผู้ช่วยสอนถามด้วยความเป็นห่วง

“ผม...ถาม...คำถาม” แฮมิลตันเค้นเสียง แต่จับใจความไม่ได้เพราะ
เจ้าตัวยังตั้งทั้งไบหน้าไม่หยุด

เขาก้าวไปข้างหน้าอีกก้าวแล้วตะโกนเสียงดัง “หน้าผม! ทำไมไม่มีใคร
บอกว่าหน้าผมเป็นอะไร!”

ทุกคนยังเงยบ

แฮมิลตันจิกปลายนิ้วแรงกว่าเดิม ก่อนหุบกำปั้นลงบนจมูก

“เอามันออกไป! มันกำลังกินหน้าผม!”

เลือดทะลักออกทางจมูกและหยดเปื้อนเสื้อใช้ตีสีขาบกับสูทสีเทาเข้ม
กรงเล็บยังจิกทั้ง ขณะทีนิ้วหนึ่ง...ดเวย์นชนลูก นิ้วนั้นแวงเข้าไปในเบ้าตา

“ออกไป! เอมันออกไป!”

แฮมิลตันใช้นิ้วหมุนคว้าน ดเวย์นนึกถึงเวลาตัดไอติมจากถัง ไม่นาน ลูกตาก็หลุดออกมา มันทั้งใหญ่และน่ากลัว แอมจึงมองเขาจากมุมที่ผิดธรรมชาติ

เสียงกรี๊ดร้องดังอื้ออึง นักศึกษาแถวหน้าผงะหนึ่ ผู้ช่วยสอนผุดลุกจากเก้าอี้แล้ววิ่งไปหาแฮมิลตัน แต่กลับถูกผลักกระเด็น

ดเวย์นนั่งตัวแข็งทื่อ ในหัวว่างเปล่า แชนซาไร่เรียวแรง

แฮมิลตันยังเดินโซเซต่อพลางตั้งทั้งไปหน้าตัวเอง ผมหลุดเป็นกระจุก ร่างโง่งนงนเกือบจะล้มใส่ดเวย์น

“หมอ!” ผู้ช่วยสอนตะโกน “เรียกรถพยาบาลที!”

เมื่อได้ยินประโยคนั้นทุกคนก็เหมือนหลุดจากภวังค์แล้วลุกขึ้นยืนพร้อมกัน เสียงหนังสือตกพาดสานกับเสียงร้องตื่นตระหนก

“หน้าผม!” ศาสตราจารย์กรี๊ดร้องจนกลบเสียงอื่น “พวกมันอยู่ที่ไหน!”

เกิดความสับสนอลหม่านไปทั้งห้องบรรยาย นักศึกษาบางคนวิ่งหนี บ้างร้องไห้ บ้างวิ่งเข้าไปห้ามศาสตราจารย์ให้หยุดทำร้ายตัวเอง แฮมิลตันบดมือเปะปะพลางร้องโหยหวน ไปหน้าโซกเลือดสีแดงฉาน ใครบางคนถอยมาถึงแถวที่ดเวย์นนั่งและเหยียบเท้าเขาเต็มแรง เลือดกระเซ็นโดนหน้าดเวย์น เขารู้สึกอุ่น ๆ ที่ผิว แต่ไม่กล้าขยับไปไหน สายตายังตรึงอยู่ที่ศาสตราจารย์

นักศึกษาหลายคนช่วยกันกดตัวแฮมิลตันไว้กับแท่นบรรยาย แต่เลือดที่ไหลทะลักออกมาทำให้แขนและเนื้อตัวของเขาลื่นจนจับยาก จู๋ ๆ แฮมิลตันก็สลัดคนพวกนั้นออกด้วยแรงมหาศาลอย่างกับไม้โซ่มนุษย์ คว่ำแก้วนํ้ามาฟาดลงบนแท่นพร้อมกับกรี๊ดร้อง แล้วใช้เศษแก้วกรีดคอตัวเอง หมุนคว้านเหมือนพยายามควักบางอย่างออกมา

ตอนนั้นเองที่ดเวย์นตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน สะดุดเล็กน้อยก่อนวิ่งลัดเลาะไปตามแถวที่นั่ง เขากระโจนขึ้นบันไดจนกระทั่งออกมานอกห้องบรรยายได้ คิดแค่ว่าต้องหนีจากความสยดสยองตรงหน้า ขณะวิ่งเต็มฝีเท้าไปตามโถงทางเดิน ประโยคหนึ่งจากบทกวีก็ดังก้องในหัวเข้าไปเข้ามา

ข้าจักสำแดงความน่าสะพรึงกลัวด้วยฝุ่นเพียงหยิบมือเดียว

2

“วินนี่ แน่ใจนะว่าไม่ต้องช่วย”

“ไม่ต้อง!” ผู้หมวดวินเซนต์ ดากอสตาปรับน้ำเสียงให้ฟังดูสบาย ๆ “ไม่เป็นไร อีกเดี๋ยวก็เสร็จ”

เขาเหลือบมองนาฬิกา เกือบสามทุ่มแล้ว *อีกเดี๋ยวก็เสร็จ* ไซ้ ถ้าโชคดีคงได้กินมื้อเย็นตอนสี่ทุ่ม

ห้องครัวของลอรา เฮย์เวิร์ด มันยังเป็นของเธอเพราะเขาเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ด้วยเพียงหกสัปดาห์ ก่อนหน้านั้นทุกอย่างจัดเก็บเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่ตอนนี้สภาพเหมือนอยู่กลางสนามรบ ในอ่างล้างจานเต็มไปด้วยหม้อและช้อน ในถังขยะมีกระป๋องเปล่าหกใบและวางอยู่บนพื้นรอบ ๆ ถึงอีกจำนวนหนึ่ง ซอสมะเขือเทศกับน้ำมันมะกอกไหลย้อยจากขวด หนังสือสอนทำอาหารหลายเล่มวางอยู่บนเคาน์เตอร์ กระจกตาเข็มนาฬิกาขนาบข้างและเบี่ยงทำอาหาร หน้าต่างเพียงบานเดียวมันวาวจากคราบน้ำมันกระเซ็น จึงแทบมองไม่เห็นสี่แยกที่ถนนสายเจ็ดสิบเจ็ดตัดกับถนนเฟิสต์อเวนิวซึ่งหิมะปกคลุมขาวโพลน แม้จะเปิดพัดลมดูดอากาศแรงสุดแล้ว แต่กลิ่นเนื้อใหม่ก็ยังคงลอยอบอวล

ทั้งคู่ใช้ชีวิตแบบนี้มาหลายสัปดาห์แล้วถ้าพอมีเวลาวางตรงกัน เฮย์เวิร์ดเตรียมอาหารได้อย่างคล่องแคล่วจนดากอสตานึกถึง เพราะภรรยาของเขาที่อีกไม่นานจะกลายเป็นอดีตไม่พิสมัยการทำอาหาร ทุกครั้งที่เข้าครัวเป็นต้องได้ยินเสียงเธอถอนหายใจ เสียงตะลิวเคาะกระทะ แฉมหน้าตาอาหารที่ออกมาก็ดูไม่จืด ช่างต่างจากเฮย์เวิร์ดราวฟ้ากับเหว

นอกจากนี้แล้วเขายังรู้สึกกดดัน ในฐานะผู้กองจากกรมตำรวจนิวยอร์ก ลอรา เฮย์เวิร์ดไม่เพียงตำแหน่งสูงกว่าเขา แต่ทำอาหารเก่งกว่าด้วย ใคร ๆ ก็คิดว่าผู้ชายเป็นพ่อครัวที่ยอดเยี่ยมได้ โดยเฉพาะอาหารอิตาลี แต่ถ้าอาหารฝรั่งเสสก็เลิกพูด เขาสัญญาว่าจะทำอาหารอิตาลีแท้ให้เธอชิม เป็นสูตรของยาย ทุกครั้งที่ให้สัญญาดูเหมือนเมนูจะซับซ้อนและยุ่งยากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งคืนนี้เขาทำลาซานญาสูตรต้นตำรับเนเปิลส์

แต่เมื่อเข้ามาในห้องครัวตากอสตากลับจำไม่ได้ว่ายายปรุงอาหารจานนี้ยังไง ถึงจะเคยดูเธอทำมาเป็นสิบครั้ง เข้าไปช่วยก็บ่อย แต่นึกไม่ออกว่าซอสที่ยายปาดลงบนเส้นพาสต้ามีส่วนผสมอะไรบ้าง ไหนจะมีตบอลลูกเล็ก ๆ นั่นอีก เขาก็เอาหนังสือสอนทำอาหารของเฮย์เวิร์ดมาอ่านและพบว่ามีส่วนผสมที่ขัดแย้งกันเอง ผ่านไปหลายชั่วโมงก็ยังไม่เสร็จ ความหงุดหงิดเริ่มทวีคูณ

เขาได้ยินเฮย์เวิร์ดพูดบางอย่างอยู่ในห้องนั่งเล่น

“มีอะไรเธอ ที่รัก”

“ฉันบอกว่าพุงนี้คงกลับถึงบ้านค่ำหน่อย ร็อกเกอร์เรียกประชุมผู้กองทุกคนวันนี้ยี่สิบสองมกราคมนี้ ฉันเหลือเวลาแค่เย็นวันจันทร์ที่จะเขียนรายงานและทำทะเบียนประวัติเจ้าหน้าที่ให้เรียบร้อย”

“ร็อกเกอร์กับงานเอกสารเนี่ยนะ ว่าแต่ผู้บัญชาการเพื่อนซี้ของคุณเป็นยังไงบ้างล่ะ”

“เขาไม่ใช่เพื่อนซี้ของฉัน”

ตากอสตาหันมาสนใจซอสบนเตา เขายังเชื่อว่าที่ได้กลับมาทำงานตำแหน่งเดิมเป็นเพราะเฮย์เวิร์ดช่วยพูดกับร็อกเกอร์ให้ ถึงจะไม่ชอบใจนัก แต่ทำอะไรไม่ได้แล้ว

ซอสเดือดปุด ๆ อย่างกับลาวา มันกระเซ็นมาโดนมือเขา “โอ๊ย!” ตากอสตาร้องลั่น รีบเอามือจุ่มในน้ำล้างจานพลางปิดเตา

“เป็นอะไรนะ”

“เปล่า ไม่มีอะไร” เขาใช้ไม้พายคนซอส เมื่อรู้สึกวากันหม้อใหม่จึงรีบย้ายมันไปวางอีกเตา จากนั้นตักซอสชิม ไม่เลว รสชาติใช้ได้ แค่มักลิ้นใหม่ นิดหน่อย แต่หน้าตาไม่เหมือนที่ยายทำ

“ต้องใส่อะไรอีกนะ” ดากอสตาพึมพำ

ต่อให้ย่ายผู้ล่องลับตอบกลับมาเขาก็คงไม่ได้ยิน

ตอนนั้นเองที่น้ำเดือดมาจากอีกเตา มันเดือดจนเกือบล้นขอบหม้อ เขา
ตะเกือไว้แล้วสำหรับต้มเส้น หลังจากหรีฟก็เทเส้นลาซานญาราวห้าร้อยกรัม
ลงไป

เสียงดนตรีดังขึ้นในห้องนั่งเล่น เฮย์เวิร์ดเปิดเพลงของวงสตีลี เดน “ฉัน
พูดจริงนะที่บอกว่าจะไปคุยกับเจ้าของตึกเรื่องคนเฝ้าประตู”

“คนเฝ้าประตูที่ไหน”

“ก็คนที่เพิ่งมาเริ่มงานเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนไง หน้าตาไม่รับแขกเอาซะเลย
มีคนเฝ้าประตูที่ไหนบ้างไม่เปิดประตูให้ผู้อาศัย แถมเมื่อเช้าก็ไม่ยอมเรียกแท็กซี่
ให้ สายหน้าแล้วเดินหนีไปคือ ๆ ฉันคิดว่าเขาพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ หรือไม่
ก็เสแสร้งแกล้งทำ”

คุณจะคาดหวังอะไรกับคนที่ได้เงินเดือนแค่สองพันห้าร้อยดอลลาร์ละ
ดากอสตาคิด แต่เพราะนี่เป็นอพาร์ทเมนต์ของเฮย์เวิร์ดเขาเลยไม่ขอลอก
ความเห็น เธอจ่ายค่าเช่าเองด้วย...หมายถึงตอนนี้ละ ถ้าเขาพร้อมเมื่อไหร่
ก็ตั้งใจว่าจะช่วยจ่าย

ตอนย้ายเข้ามาดากอสตาไม่ได้คาดหวังอะไร เขาแค่พยายามพาตัวเอง
ก้าวข้ามช่วงเวลาเลวร้ายและใช้ชีวิตแบบวันต่อวัน ตอนนั้นเรื่องหย่ายังอยู่ใน
ขั้นต้น คงไม่ใช่เรื่องดีถ้าจะรีบสานสัมพันธ์ครั้งใหม่ แต่อะไร ๆ กลับดีเกินคาด
เฮย์เวิร์ดเป็นมากกว่าแฟนหรือคนรัก เธอกลายเป็นคู่ชีวิต ที่แรกเขาคิดว่าการ
ที่เธอตำแหน่งสูงกว่าจะเป็นปัญหา แต่กลับตรงกันข้าม เพราะทั้งเขาและเธอ
สนใจในสิ่งเดียวกัน คอยช่วยเหลือกัน พูดคุยเกี่ยวกับคดีได้โดยไม่ต้องกลัว
ว่าความลับจะรั่วไหลหรืออีกฝ่ายไม่เข้าใจ

“ได้เบาะแสเพิ่มเติมในคดีเจ้าโตนเตงหรือยัง” เฮย์เวิร์ดถาม

เจ้าโตนเตงคือฉายาที่ตำรวจเรียกคนร้ายรายหนึ่ง เขาแฮ็กบัตรเครดิตเอเอ็ม
แล้วเอาไปกดเงินตามตู้ต่าง ๆ เสร็จแล้วโซ้วของลับให้ดูผ่านกล้องวงจรปิด
ส่วนใหญ่ลงมือในเขตของสถานีตำรวจที่ดากอสตาสังกัด

“มีพยานเห็นตอนที่เขาลงมือเมื่อวานนี้”

“เห็นอะไร”

“เห็นหน้านะสิ” ดากอสตาคนเล่นเพลงเหลือบมองตาอบเพื่อให้แน่ใจว่า มันร้อนได้ที่ ก่อนหันมาสนใจข่าวของบนแคนเตอร์พร้อมกับทวนวัตถุตีบในใจ ไส้กรอก มีตบอล ซีรีส์คอตตา ซีสปาร์เมซาน และซีสมอซซาเรลลาที่ทำจากนมวัวฟือร์ดีลิตเต ทุกอย่างครบ อาจไม่แย่งอย่างที่คิดก็ได้...

เวรเอ้ย เขาต้องชูดซีรีส์พาร์เมซานด้วยนี่

ดากอสตาเปิดลิ้นซึกแล้วหาที่ชูดอย่างลนลาน ขณะเดียวกันก็เหมือนได้ยินเสียงกริ่งประตู

หรือเขาหูแว่ว ปกติไม่ค่อยมีคนมาหาแฮย์เวิร์ด ส่วนแขกของเขายังไม่มี โดยเฉพาะตอนมีดีค่าแบบนี้ คงเป็นพนักงานส่งอาหารจากร้านเวียดนามชั้นล่าง มาผิตห้องละมั้ง

เมื่อเจอที่ชูดดากอสตาก็หยิบมันออกมาวางบนแคนเตอร์แล้วเริ่มชูดซีรีส์

“วินนี่” แฮย์เวิร์ดเรียก “ออกมาที่หน้ายล”

เขาลังเล แต่ฟังจากน้ำเสียงเธอแล้วคงต้องออกไปจริง ๆ

แฮย์เวิร์ดยืนอยู่หน้าประตู กำลังคุยกับคนแปลกหน้า แสงไม่ได้ตกกระทบบนใบหน้าชายคนนั้น ทว่าดากอสตาก็รู้สึกคุ้นเคย เขาสวมเสื้อเทรนช์โค้ตราคาแพง

เมื่อชายคนนั้นก้าวมาตรงแสงสว่างดากอสตาก็เกือบหยุดหายใจ

“คุณ!” เขาเอ่ยได้แค่นั้น

อีกฝ่ายโค้งให้ “สวัสดี วินเซนต์ ดากอสตา”

แฮย์เวิร์ดเหลือบมองคนรัก สีหน้าเหมือนจะถามว่า *หมอนี้ใคร*

ดากอสตาดมอกลมหายใจซ่า ๆ “ลอร่า” เขาพูด “นี่พรีอคเตอร์ คนขับรถของเจ้าหน้าที่เพนเดอร์แกสต์”

เธอเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ

พรีอคเตอร์โค้งให้แฮย์เวิร์ด “ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณผู้หญิง”

เธอพยักหน้า

พรีอคเตอร์หันมามองดากอสตา “ไปกับผมได้ไหม”

“ไปไหน” ถึงจะถามอย่างนั้นแต่เขารู้คำตอบดีอยู่แล้ว

“บ้านเลขที่แปดเก้าหนึ่ง ถนนริเวอร์ไซด์ไทรฟ์”
ดากอสตาเลียริมฝีปาก “ไปทำไม มีอะไรขึ้นเหรอ”
“มีคนรอพบคุณอยู่ ใครบางคนอยากเจอคุณ”
“ตอนนี้เลยเหรอ”
พรีอคเตอร์พยักหน้า

SAMPLE

3

ดากอสตานิ้งอยู่ที่เบาะหลังบนรถโรลส์รอยซ์รุ่นซิลเวอร์เรทปี 59 แม้สายตาจะเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง แต่กลับรู้สึกเหมือนไม่เห็นอะไรสักอย่าง พรีออคเตอร์ขับผ่านสวนสาธารณะไปทางทิศตะวันตก แล้วแล่นเข้าสู่ถนนบรอดเวย์ ดากอสตาขยับตัว แทบจะเก็บความสงสัยไว้ไม่อยู่ อยากถามให้ชัด ๆ แต่มั่นใจว่าอีกฝ่ายไม่ตอบแน่นอน

บ้านเลขที่แปดเก้าหนึ่ง ถนนริเวอร์ไซด์ไทรพี บ้านของ...มันเป็นบ้านหนึ่งในหลายหลังของเจ้าหน้าที่พิเศษอลอยเซียส เพนเดอร์แกสต์ คนที่เป็นทั้งเพื่อนและคู่หูของเขาตอนร่วมกันสืบคดีแปลกประหลาดหลายคดี เจ้าหน้าที่เอพีไอผู้ลึกลับซึ่งเขาไม่เคยรู้จักตัวตนแท้จริง ชายผู้ไม่ตายง่าย ๆ รวากับเป็นแมวเก้าชีวิต...

จนกระทั่งเมื่อเกือบสองเดือนก่อนที่เขาได้เห็นเพนเดอร์แกสต์เป็นครั้งสุดท้าย

บริเวณหน้ามาลิกทางทิศใต้ของเมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี เพนเดอร์แกสต์อยู่ด้านล่าง ถูกฝูงสุนัขล่าหมาป่าไล่ล่าโดยมีกลุ่มคนพร้อมอาวุธครบมือหนีบลิบตามมาติด ๆ เพนเดอร์แกสต์ใช้ตัวเองเป็นเหยื่อล่อเพื่อให้เขาหนีรอดไปได้

ดากอสตาขยับตัวกระสับกระส่ายเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ ใครบางคนอยากเจอคุณ พรีออคเตอร์บอกอย่างนั้น เป็นไปได้ไหมว่าเพนเดอร์แกสต์ยังไม่ตาย นี่คงไม่ใช่เหตุการณ์เสียชีวิตครั้งแรกของเขา

จิ้งหรีด ไม่หรรษา เป็นไปไม่ได้ ดากอสตารูอยู่แก่ใจว่าเพนเดอร์แกสต์
ตายแล้ว

ขณะรถเคลื่อนไปตามถนนริเวอร์ไซด์ไดรฟ์ดากอสตาก็ขยับตัวอีกครั้ง
พลางชำเลืองมองป้ายริมทาง ถนนสายหนึ่งร้อยยี่สิบห้า ถนนสายหนึ่งร้อย
สามสิบ ไม่นานก็มาถึงย่านพักอาศัยที่ได้รับการดูแลอย่างดีแถมมหาวิทยาลัย
โคลัมเบีย ตึกหินทรายสีน้ำตาลเก่าโถมเรียงรายให้เห็น เศษขยะโดน
ลมเย็น ๆ ของเดือนมกราคมพัดปลิวเข้าไปในตึก ท่ามกลางแสงสลัวยามเย็น
ถนนช่างดูเปลี่ยวร้าง

เมื่อผ่านถนนสายหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดไปดากอสตาก็เห็นคฤหาสน์
สถาปัตยกรรมโบซาร์ มีระเบียงชมวิวนูนชั้นดาดฟ้า ประตูหน้าต่างถูกปิดตาย
สิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่นี้ทำให้เขาขนลุกซู่

พรีอคเตอร์ขับรถผ่านประตูรั้วเหล็กเข้าไป ก่อนจะจอดหน้าซุ้มประตู
ดากอสตาดงจากรถโดยไม่รออีกฝ่าย ยืนมองคฤหาสน์โบราณที่คุ้นเคย สภาพ
ภายนอกไม่ต่างจากคฤหาสน์เก่าโถมส่วนใหญ่บนถนนสายนี้ซึ่งถูกทิ้งร้างมา
หลายปี แต่ภายในกลับมหัสจรรย์ มีความลับซ่อนอยู่ทุกซอกทุกมุม เขาใจเต้น
แรง บางทีเพนเดอร์แกสต์อาจอยู่ข้างใน สวมชุดสูทดำและนั่งอยู่ข้างเตาผิงใน
ห้องสมุด เปลวไฟลุกโชก้อให้เกิดเงาพาดผ่านใบหน้าซีดขาว วินเซนต์เพื่อนรัก
เจ้าตัวคงพูดแบบนั้น *ขอบคุณที่มา อยากดื่มอาร์มาญักสักแก้วใหม่*

ดากอสตารอพรีอคเตอร์ปลดล็อกประตูบานหนาหนัก แสงสีเหลืองนวล
ลอดผ่านรอยต่อของก้อนอิฐเก่า เขาก้าวเข้าไปขณะที่พรีอคเตอร์ล็อกประตูอย่าง
ระมัดระวัง ตอนนั้นใจเต้นแรงกว่าเดิม บอกไม่ถูกว่ารู้สึกยังไงที่ได้กลับมาที่นี้
ทั้งตื่นเต้น กังวล และรู้สึกผิด

พรีอคเตอร์หันมาบอก “กรุณาตามมาทางนี้ครับ”

คนขับรถพาเขาเดินทางเดินไปยังโถงรับรองซึ่งมีหลังคาทรงโดม
สีฟ้าหม่น ตู้กระจกตั้งเรียงรายชิดผนัง ในตู้เต็มไปด้วยของสะสม ไม่ว่าจะเป็น
สะเก็ดดาวตก อัญมณี ฟอสซิล หรือผีเสื้อสตัฟฟ์ ดากอสตามองไปยังอีก
ฟากตรงประตูห้องสมุด ถ้าเพนเดอร์แกสต์กำลังรอเขาอยู่ เจ้าตัวก็น่าจะอยู่
ในนั้น เผลอ ๆ อาจนั่งอมยิ้มเพราะชอบใจที่ได้เห็นเขาตื่นเต้นตกใจ

พรีออคเตอร์พาไปที่ห้องสมุด เขาใจตื่นตระหนกหน้าขณะก้าวข้ามธรณีประตู
กลิ้งในห้องยังเหมือนเดิม ทั้งกลิ้งเครื่องหนัง กลิ้งผ้าที่ใช้ทำปกหนังสือ
และกลิ้งควีนไฟจาง ๆ แต่เตาผิงไม่ได้จุดไฟ อากาศรอบตัวจึงค่อนข้างเย็น
ชั้นหนังสืออัดแน่นด้วยหนังสือเล่มหนา ตัวอักษรสีทองตรงสันอ่อนจางจน
อ่านไม่ออก แสงสว่างเพียงจุดเดียวมาจากโคมไฟทึบฟานีบนโต๊ะ ราวกับบ่อ
เรืองแสงขนาดเล็กท่ามกลางทะเลสาบมืดมิด

ครู่หนึ่งดากอสตาจึงเห็นว่ามีคนยืนอยู่นอกรัศมีแสงสว่างใกล้กับโต๊ะตัวนั้น
ก่อนที่อีกฝ่ายจะค่อย ๆ เดินเข้ามาหา เขาจำได้ทันทีว่าเธอคือคอนสแตนซ์ กรีน
หญิงสาวผู้อยู่ภายใต้การดูแลของเพนเดอร์แกสต์ อายุไม่น่าเกินยี่สิบ เธอสวม
ชุดเดรสผ้ากำมะหยี่ที่ออกจะดูโบราณ เข้ารูปตรงช่วงเอว กระโปรงยาวเกือบ
ระพื้น แม้มังสาวแต่บุคลิกกลับดูเหมือนคนมีอายุ รวมทั้งดวงตาคู่นั้น...เพียง
มองแวบเดียวก็รู้ว่าเธอผ่านโลกมามากและมีความรู้ คำพูดคำจาฟังดูแปลก
ประหลาดกว่ามีแรงดึงดูด อีกอย่างเขารู้สึกได้ว่าคอนสแตนซ์แตกต่างจาก
คนทั่วไป บางอย่างก็แผ่ออกมาจากตัวเธอมีมนตร์ขลังเหมือนกับชุดที่สวมใส่

ทว่าวันนี้ดวงตาคู่นั้นแปลกไปคล้ายคนกำลังกลัดกลุ้ม อับจนหนทาง
จมอยู่กับความโศกเศร้าและหวาดกลัว

คอนสแตนซ์ยื่นมือขวาวออกไป “ผู้หมวดดากอสตา” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียง
ที่ควบคุมมาอย่างดี

ดากอสตาจับมืออีกฝ่าย ไม่แน่ใจว่าต้องเขย่ามือหักท่ายหรือจับที่หลังมือ
สุดท้ายก็ไม่ได้ทำทั้งสองอย่าง เธอชักมือกลับ

ปกติคอนสแตนซ์มักสุภาพเสมอ แต่วันนี้กลับยืหนึ่ง ไม่แม้แต่เชื้อเชิญ
ให้เขานั่งหรือถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ ดูเหมือนเธอกำลังกังวล ดากอสตาเดาได้
ว่าเพราะอะไร ความหวังเรื่องรองก่อนหน้านี้ริบหรือลิ่งอีกครั้ง

“คุณได้ข่าวอะไรบ้างไหมคะ” หญิงสาวถามเสียงเบา “อะไรก็ได้”

เขาส่ายหน้า คราวนี้ความหวังดับวูบ

คอนสแตนซ์สบตาดากอสตาชั่วอึดใจแล้วพยักหน้า ก่อนหลุบตามองพื้น
สองมือกำและคลายอยู่อย่างนั้นเหมือนคนสับสน

ทั้งคู่เียบกันไปช่วยขณะ

คอนสแตนซ์เงยหน้าขึ้น “ดิฉันโง่เองที่ยังหวังลม ๆ แล้ง ๆ นี่ก็ผ่านมาหกสัปดาห์แล้วแต่ยังไม่มีความอะไรเลย”

“ผมเข้าใจ”

“เขาจากไปแล้ว” เธอพูดเสียงเบากว่าเดิม

ดากอสตาไม่เอ่ยอะไร

“นั่นแปลว่าถึงเวลาที่ดิฉันจะมอบสิ่งนี้ให้คุณ” หญิงสาวเดินไปหยิบกล่องไม้ประดับมุกเม็ดใหญ่บนชั้นเหนือเตาผิง ใช้กุญแจดอกเล็กไขมันแล้วยื่นให้ดากอสตาโดยยังไม่เปิดฝา

“ดิฉันประวิงเวลาไว้นานเกินไปเพราะคิดว่าเขาจะกลับมา”

ดากอสตาจ้องกล่องไปนั้น คล้ายคล้ายคลึงคลาวาที่เคยเห็นที่ไหน เขานิ่งคิดก่อนจะนึกออก มันอยู่ในห้องนี้เมื่อเดือนตุลาคมปีที่แล้ว เขาเข้ามาในห้องสมุดตอนที่เพนเดอร์แกสต์กำลังเขียนบางอย่างบนกระดาน จากนั้นพับใส่กล่องไว้ในคืนก่อนจะเดินทางไปอิตาลี คืนที่เพนเดอร์แกสต์เล่าเรื่องไดโวจีนีส ผู้เป็นน้องชายให้ฟัง

“รับไปสิคะ ผู้หมวด” คอนสแตนซ์บอกเสียงลั่น “อย่าให้เรื่องยืดเยื้อมากไปกว่านี้”

“ขอโทษที” ดากอสตารับกล่องมาเปิด ข้างในมีกระดาศสีครีมพับครึ่งหนึ่งแผ่น

จู่ ๆ เขาก็ไม่เอ่ยากหยิบมันขึ้นมา แต่เมื่อไม่มีทางเลือกจึงจำต้องคลี่ออกอ่าน

วินเซนต์เพื่อนรัก

ถ้าคุณได้อ่านจดหมายฉบับนี้แปลว่าผมตายไปแล้ว ตายก่อนจะได้ทำภารกิจสำเร็จ นั่นคือหยุดยั้งไดโวจีนีสจากการก่อเหตุอาชญากรรมเลวร้าย

ผมอยากบอกรายละเอียดมากกว่านี้ แต่เท่าที่รู้ข่าววางแผนมาหลายปีแล้ว ไดโวจีนีสอยากให้ผู้คนยกย่องเขาเป็นพระเจ้า